

zcela mimo, neboť nss nikterak nestojí na stanovisku, že pro všechny samosprávné zaměstnance platí ustanovení § 140 odst. 2 plat. zákona, nýbrž výslovně v cit. nálezu jedná jen o případě, kde parifikace dle § 212 plat. zákona byla provedena. Konečně není předmětem sporu, jak se věc má u samosprávných zaměstnanců, podléhajících pojištění dle zákona o soc. pojištění.

Ježto pak je nesporno, že země Česká provedla ekviparaci požitků zaměstnanců, o které jde, podle § 212 plat. zákona, jeví se nař. rozhodnutí, vybudované na mylném právním názoru, nezákonným.

Č. 12.997.

Církevní věci: Člen kapituly má nárok na kongruu podle zákona č. 122/1926 Sb., i když není činný při veřejné správě duchovní.

(Nález ze 7. října 1937 č. 665/35-4.)

Věc: Mons. Jan Ř. v Praze (adv. Dr. Konstantin Sobička z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 31. října 1934 a z 5. března 1935 o doplňku kongruy.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují.

Důvody: Zem. úřad v Praze výměrem ze 16. června 1934 odmítl podle ustanovení § 111 vlád. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb. úpravu přiznávky podané st-lem jako kapitulním děkanem karlštejnským za I. lustrum, resp. st-lův nárok na kongruální plat za I. lustrum 1926—1930 v podstatě z těchto důvodů: Přihlédne-li se k historickému vzniku a vývoji služebního místa, na kterém je st-l ustanoven, t. j. k tomu, že kolegiální kapitula na hradě Karlštejně během doby *via facti* — nikoli právně — zanikla a že zbyl jen jeden její člen (děkan), sluší zaujmouti stanovisko, že st-lovo služební místo je místem samostatného duchovního správce s čestným titulem kapitulního děkana, který užívá zbylého jmění zaniknuvší kolegiální kapituly. Kongruové předpisy týkají se však pouze míst, s nimiž je spojena skutečná činnost při správě farních úřadů nebo jiné veřejné službě církevní (§ 1 zákona z 25. června 1926 č. 122 Sb. a § 2 cit. vlád. nařízení). Samostatný duchovní správce má residenční povinnost na svém služebním místě a má skutečně vykonávat příslušné funkce duchovní správy. St-l však sám přiznává, že trvale bydlí v Praze, nikoli na Karlštejně, a podle úředního zjištění mimo 1 nebo 2 mše ročně jiných funkcí veřejné duchovní správy vůbec během I. lustra nevykonával, dávaje se zastupovati jinými duchovními. Není proto splněna podmínka podle § 2 a 11 cit. vlád. nař., stanovená pro nároky kongruální, neboť službu řečeným způsobem (*cura animarum sine cura*) konanou nelze považovati za skutečně činnou službu.

Odvolání st-lovu do tohoto výměru nevyhověl žal. úřad rozhodnutím z 31. října 1934 z důvodů uvedených v napadeném výměru, k nimž připojil toto: Podle připojených spisů a toho, co jest uvedeno v cit. cleri arcidiecése pražské na rok 1934 na str. 73/74 pod č. 1, není sporu

o tom, že kapitulní děkanství na Karlštejně je místem samostatného duchovního správce ve smyslu zákona z 25. června 1926 č. 122 Sb. a vlád. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb. Poněvadž podle vyjádření arcibiskupské konsistoře v Praze z 4. října 1934 byl st-1 dnem 1. ledna 1918 jmenován kapitulním děkanem na hradě Karlštejně a je jím dosud, platí, pokud jde o otázku systemisace tohoto místa, ustanovení 1 odst. § 7 cit. vlád. nař. Počet přířazených k této duchovní stanici jest ovšem velmi malý (podle udání zmíněného katalogu pouze 30, podle zprávy zem. úřadu 34 řím. katolíci). Podle toho je splněna podmínka systemisace duchovní stanice jako jedna z podmínek, na jichž splnění váží výše uvedené kongruové předpisy nárok na kongruu. Naproti tomu není splněna další podmínka, t. j., aby duchovní byl činný při správě farních úřadů, jakož i jiné veřejné duchovní správě na místech systemisovaných se souhlasem státní správy kultové, stanovená v § 1 odst. 1 uvedeného zákona, resp. podmínka skutečně nepřerušené činnosti v činné veřejné duchovní správě, stanovená v 1 odst. § 11 cit. vlád. nař., neboť st-1 sám doznává, že vůbec nebydlil a nebydlí na hradě Karlštejně, nýbrž že bydlil a bydlí v Praze a že jen občas dojíždí na hrad Karlštejn k výkonu ojedinělých bohoslužeb. To ovšem doznává také arcibiskupská konsistoř v Praze ve svém vyjádření z 4. října 1934 a potvrdila to také zpráva okr. úřadu v Hořovicích z 28. dubna 1934. —

Příznávku podanou st-lem na II. lustrum vrátil zem. úřad v Praze výměrem z 23. listopadu 1934 a rozhodl, že st-li nepřísluší nárok na kongruový doplněk. Odůvodnění bylo v podstatě stejné jako ve výměru z 16. června 1934.

Odvolání st-lovu nevyhověl žal. úřad rozhodnutím z 5. března 1935 z důvodů výměru zem. úřadu a svého rozhodnutí z 31. října 1934.

O stížnostech uvažoval nss takto:

Zákon z 25. června 1926 č. 122 Sb. o úpravě platů duchovenstva církví a náboženských společností státem uznaných, případně recipovaných přiznává v § 1 odst. 1 nárok na požitky zavedené tímto zákonem duchovenstvu kongruálních církví a náboženských společností státem uznaných, případně recipovaných, činnému při správě farních úřadů, jakož i jiné veřejné duchovní správě na místech systemisovaných se souhlasem státní správy kultové. Nárok ten přisluhuje zmíněnému duchovenstvu jen za určitých předpokladů v zákoně blíže označených (§ 1 odst. 4—7 cit. zákona). Zákon však stanoví dále § 4, že ustanovení §§ 1—3 platí také pro výměru platů . . . . představených kněžských seminářů, členů kapitul . . . . a ještě některých jiných osob, pokud jsou duchovními, jde-li o místa systemisovaná se souhlasem státní správy kultové.

Ze zákona plyne, že duchovenstvu uvedenému v § 1 se zabezpečuje nejnižší příjem (kongrua) jen tehdy, jde-li o duchovenstvo činné při správě farních úřadů, jakož i při jiné veřejné správě duchovní, kterýžto předpoklad není zákonem stanoven u další kategorie osob, jichž se týká předpis § 4 zákona.

Žal. úřad posuzoval st-lův nárok na kongruu s obou hledisek a vyslovil jednak, že kolegiální kapitula karlštejnská fakticky — nikoli

právně — zanikla, a že tedy služební místo st-lovo není místem člena kolegiátní kapituly, nýbrž místem samostatného duchovního správce s čestným titulem kapitulního děkana, jednak, že st-li ani jako takovému, t. j. jako samostatnému duchovnímu správci, nepřísluší nárok na kongruu, protože st-l není při veřejné správě duchovní nepřetržitě skutečně činný. Stížnost brojí proti oběma těmto výrokům.

Soud se zabýval především námitkou vznesenou proti prvnímu výroku, že totiž služební místo st-lovo není místo člena kolegiátní kapituly, jakožto výroku širšímu, jelikož, jak již řečeno, předpis § 4 zákona č. 122/1926 Sb. nečiní u členů kapitul nárok na kongruu závislým na předpokladu činnosti při veřejné správě duchovní. Stížnosti namítají proti tomuto výroku rozpor se spisy, poukazující k tomu, že žal. úřad se nevypořádal s vyjádřením arcibiskupské konsistoře ze 4. října 1934, podle něhož st-l nebyl pouhým duchovním správcem na Karlštejně s titulem děkana, nýbrž naopak byl kapitulním děkanem, který má některé povinnosti ve veřejné správě duchovní. Námitce té musil nss dáti za pravdu.

St-l namítal již ve svém odvolání, že nesprávným je zjištění první stolice, podle něhož kol. kapitula karlštejnská fakticky zanikla, a dovozoval, že st-li patří nárok na kongruu jako členu této dosud existující kapituly. S námitkou touto, v níž st-l popíral správnost zjištění I. stolice, měl se žal. úřad vypořádati. Měl tak učiniti tím spíše, když ve spisech měl dvě odlišná vyjádření arcibiskupské konsistoře, a to jednak vyjádření ze 14. března 1931, z něhož vycházela první stolice a v němž arcibiskupská konsistoř vyslovila názor, že st-l je duchovním správcem na Karlštejně a titul »kapitulní děkan« je pouhým čestným titulem, jednak pozdější vyjádření ze 4. října 1934, o které st-l opírá své námitky a v němž arcibiskupská konsistoř se vyslovila v ten rozum, že děkan karlštejnský není pouhým duchovním správcem karlštejnským s titulem děkana, nýbrž obráceně je kapitulním děkanem, který má některé povinnosti ve veřejné duchovní správě. Se zmíněnou námitkou st-lova odvolání měl se žal. úřad vypořádati i proto, že — jak ze spisů je vidno — st-l označil své příznávky za I. i II. lustrum jako příznávky příjmů a vydání děkanského obročí kapituly karlštejnské. —

Č. 12.998.

Zaměstnanci veřejní: * Výrazem »meubles« ve dvorském dekretu z 13. září 1804 Sb. z. polit. sv. 22 č. 31 o přiznání odškodného při přeložení státních zaměstnanců nelze rozuměti toliko souhrn nářadí (kusů nábytkových), jež poskytuje možnost ukájeti potřebu bydlení alespoň v míře nezbytně nutné, nýbrž rozumějí se jím i jednotlivé kusy bytového zařízení (svršky) k tomuto účelu sloužící.

(Nález ze 7. října 1937 č. 5921/35-5.)

V ě c: Štěpán D. ve Varíně proti rozh. min. vnitra z 31. července 1935 o nábytečné.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.